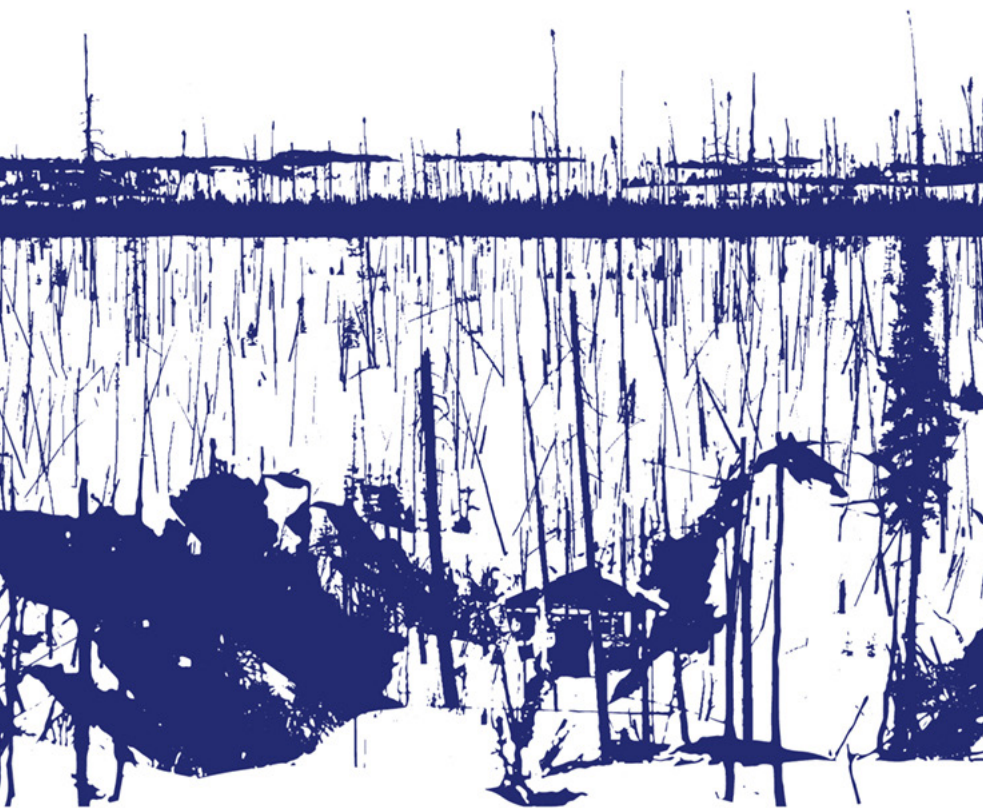

**Tomáš
Boukal**

**Cesta
mrtvých**

**Život a smrt
Alexandra Nikolajeviče,
lovce národa Mansů**

Hořt

Vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury ČR

© Tomáš Boukal, 2021

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2021
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0720-7 (PDF)

ISBN 978-80-275-0721-4 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0722-1 (MobiPocket)

*Věnováno památce všech Mansů, které jsem poznal,
ale už se s nimi nesetkám...*

Předmluva

Měl jsem známého, snad mohu říci přítele, lovce z malého sibiřského národa Mansů. Žil na horním toku řeky Pelym, která pramení v podhůří Uralu a protéká lesy a bažinami směrem na jih. Ještě před dvaceti lety na jeho březích stávaly osady několika mansijských rodin. Daleko od civilizace, v kraji, který už nikdo nepotřeboval. Velká část kdysi téměř nekonečné tajgy už byla vykácena. Mohutné kmeny se odvezly po úzkokolejných železnicích, které protínaly les, po dřevěných mostech překonávaly potoky i řeky. Trestanecké tábory a kolonie, ve kterých sovětský režim věznil nedobrovolné dřevorubce, osiřely. Znovu je pohltila tráva a stromy. Ale postupně odcházeli i původní obyvatelé zdejší tajgy — Mansové, lovci a rybáři. Lidé umírali, až zůstal pouze Alexandr — Saša. Dál v lesích lovil losy a medvědy, ryby, kterých byl v řece dostatek. Doufal jsem, že se ještě setkáme.

Snad proto, že byl poslední, kdo rodová loviště svých předků opustil, bych o něm chtěl vyprávět. Ovšem když budu psát o jeho životě, musím také napsat o jeho smrti, stejně jako o smrti jeho příbuzných a známých. Sašova smutná

postava je zároveň průvodcem závěrečným dějstvím domorodého osídlení zdejšího kraje. Jeho osud odráží neblahou historií celého národa Mansů, který se stal obětí jak sovětské epochy, tak i jejího zániku.

V popisu Sašova životního příběhu jsem vycházel nejen z jeho vyprávění, ale především ze vzpomínek lidí, kteří ho znali. Bohužel v řadě případů byly tyto informace pouze útržkovité, přesto žádný z motivů není zcela vymyšlený. Snažil jsem se maximálně vycházet ze svých zápisků z lesa. Byl jsem však nucen některé pasáže dotvářet na základě svých znalostí mansijské kultury a dostupné literatury.

Poprvé jsem se do míst obývaných Mansy vydal v zimě roku 1999. Saša byl tehdy osmnáctiletý mladík, který se už ale vydával na osamocené mnohadenní lovecké výpravy do okolní tajgy. V malé osadě Urajpaul žil s rodiči, mladším bratrem a také strýcem Petrem, kterému jsem vděčný především za to, že mě s mansijskou kulturou a tradicemi seznámil.

Sašu jsem naposledy spatřil během krátké návštěvy jeho osady na jaře 2014. To už zde žil sám. Zanedlouho ke mně z uralských lesů dolétla informace, že se dostal do vězení. Odhadoval jsem, že v tomto roce (2019) už by mohl být na svobodě. Vydal jsem se za ním na Pelym, ale opozdil jsem se asi o čtyři měsíce...

Padal sníh. Saša vyhlédl z malého zamřížovaného okna. Velké vločky kroužily v houstnoucím soumraku. Ostré světlo reflektoru je na malý okamžik prozářilo a pokračovalo ve své cestě mezi temnými obrysy dlouhých baráků. Nápravná kolonie číslo 54, Nová Ljalja, Sverdlovská oblast.

Snažil se dohlédnout k zalesněnému svahu, který se jen nezřetelně rýsoval za vysokou stěnou z těsně k sobě přiléhajících prken. Vnitřní plot z ostnatého drátu napájeného elektřinou se matně zaleskl. Tam někde, daleko za nimi, se klikatí řeka Pelym. Tam někde leží jeho domov. Několik sroubených chat na vyvýšeném břehu, který je z jedné strany svírán řekou a z druhé tmavou stojatou vodou slepého říčního ramene. Podle toho se místo také nazývá: Urajpaul — osada U Slepého ramene. Vody Pelymu už brzy pokryje led. Začne období lovu sobolů. Jak rád by vyrazil ztuhlým, zamrzlým lesem po jejich stopách. Psi by vesele pobíhali kolem a čenichy nasávali vzrušující zápach kořisti. Losi mezi sebou už dávno zápasí se zaslepenou zlostí v období říje. Bezhlavě následují stopu samic. Na jejich stezkách už měl dávno nastražit oka. Kachny odlétly, aniž nějakou

uviděl kroužit nad jezerem, u kterého stála jedna z jeho loveckých chat.

Ještě stále nechtěl uvěřit tomu, že nemůže svobodně vykročit do noci. Les byl jeho domovem po celý život. Jistě, nebyl vždy přívětivý. Často mu bylo zima, když ho soumrak zastihl na cestě a on se musel utábořit někde pod rozložitým *kedrem*. Nebo když neodbytný déšť promáčel jeho lovecký kabát — *vikan*. Sukno ztěžklo a vlhkost prostoupila vše. Ale vždy se mohl vydat libovolným směrem. Všude kolem bylo jeho království. Znal každý ohyb stezky. Věděl, kde může ve větvích sedět tetřev, kde může na břeh Pelymu vyjít mohutný los. Jak se to mohlo stát, že o všechno přišel? Duchové tajgy nad ním přestali držet ochrannou ruku? Stále se ve vzpomínkách pokoušel vrátit k tomu tragickému večeru. Jak mohl na Pečku vztáhnout ruku? Byl to přece jeho přítel. Často společně lovili. Jenže také často společně pili. Jako ten večer. Ani za nic si však nemůže vybavit, co se tehdy přihodilo.

Jisté je to, že když se vrátil zpět do své chaty, Pečka tam ležel v krvi. Bezvládně, hned u vchodu, vedle kamen. Tmavá skvrna na zádech se zvětšovala a pohlcovala kostičkovaný vzor jeho košile. V jejím středu trčel kousek zlomené střenky nože. Určitě je mrtvý, pomyslel si Saša. Ten pohled déle nevydržel a vyběhl opět do tmy. Od mlhavého zmatku v hlavě ale utéct nedokázal. Bažiny se před ním táhly, kam až dohlédl. Nízký porost a měkká půda pod nohama mu bránily v běhu. Vyčerpáním se zhroutil. Schoulil se do klučíčka a zavřel oči. Nic nedávalo smysl. Všechno zůstávalo zahalené v mlze.

Jako tolikrát předtím se večer vrátili z lovu. Zatopili v plechových kamnech a nalili si trochu brágy. Mléčně zbarvený nápoj z kvasnic, kousků chleba, cukru a hrsti lesních plodů příjemně hřál v žaludku. Vedle kamen kvasil jen pár dní a nebyl ještě příliš silný. Ale když není vodka nebo líh, přijde brážka vždy k chuti. Zahnal myšlenku na to, že by se rád napil. Věděl, že právě pití způsobilo, že Peťka ležel na podlaze srubu v kaluži krve.

Ráno bylo chladné. Saša v noci nespál. Zima a zoufalství mu to nedovolily. Hlava ho bolela, jako by dostal ránu paličí. Zmateně se kolem sebe rozhlížel a snažil se zorientovat. Cáry mlhy se vznášely nad vrcholky několika suchých stromů, které trčely z bažiny k zataženému nebi. Konečně pochopil, kde je, a tak se vydal nejistým krokem ke vzdálenému výběžku lesa. Když k němu přišel, otevřela se před ním malá mýtina. Smrky se rozestoupily a uprostřed se krčila malá lovecká chata se střechou pokrytou pruhy březové kůry. Naproti nízkým dveřím stála ještě menší stavba, sroubená z několika řad tenkých kmenů. Zásobárna na čtyřech kůlech zapuštěných do země. Saša vklouzl dovnitř a unaveně se natáhl na losí kožešinu, která ležela na dřevěné pryčně. Upadl do horečnatého spánku, ve kterém se znovu a znovu objevovaly útržky včerejšího večera. Přesto v nich nenacházel odpověď na otázku, která ho nepřestávala mučit. Proč se to stalo? Proč zabil Peťku? Proč?

Cesta do trestanecké kolonie nebyla přímá. U kolejiště stál kordon strážných se samopaly a zuřivě štěkajícími psy. Když Saša vystoupil z automobilu přepravujícího vězně — *autozaku*, zamžoural do slunce. U nástupiště stála železniční souprava složená z několika tmavě zelených vagonů se širokým modrým pruhem. Na první pohled vypadaly podobně jako běžné osobní vagony.

„To je stolypinský vlak!“ křikl přes rameno jeho soused v řadě. Byl to takzvaný *vagonzak*, vlaková souprava sestávající z vozů určených k převozu zadržených a odsouzených. Výraz stolypinský vagon v sobě nesl tradici sovětských dob. Lidé tak nazývali vlaky, které přepravovaly odsouzené do pracovních táborů — gulagů. Už tehdy to prý byl omyl. Vagony, jejichž název souvisel se stolypinskou reformou, nebyly původně určeny k převážení vězňů, ale k dopravě prostých lidí, kteří se stěhovali za živobytím. Nedalo ovšem příliš mnoho práce, aby se na nevelká okénka přidělaly mříže.

Přímo v kolejišti, před stojící soupravou, přikázali odsouzeným podřepnout. Ti bezmocně sklonili hlavy a strážní je obstoupili. Psi nervózně štěkali. Ve vzduchu bylo cítit napětí.

Konečně se začalo nastupovat. Muže postupně odváděli do cel ve vozech. Jejich uspořádání připomínalo rozložení kupé v osobním vagonu. Ve stěně směřující ven ale chyběla okna. A stěna do uličky chyběla úplně. Místo ní se táhla šedivá mříž s posuvnými dveřmi do jednotlivých cel.

„Jeden, dva, tři... dvanáct!“ odpočítal strážný pasažéry do prvního oddělení.

„Jak se sem máme do prdele vejít?“ zabručel nějaký pomeřů neznalý mladík.

„Si brzo zvykneš,“ zašklebil se jeden zkušenější a hned zaujal místo na dolní lavici. Ostatní se chvíli strkali, ale nakonec si každý přece jen našel trochu prostoru.

„Kontrola!“ zařval strážný. „Svlékat!“

Následovala pečlivá prověrka lidí zbavených oděvů i jejich osobních věcí. Bachaři si příliš starostí s pořádkem nedělali. Brzy se změt oblečení a skromného vězeňského majetku válela na podlaze železničních cel.

Konečně se souprava pohnula. Kola narážela s hlasitými úderý na spoje kolejnic. Ve voze bylo brzy nedýchatelno. Těžký vzduch byl prosycený zápachem potu. Saša se tísnil na horním lůžku, které viselo až těsně pod rozpálenou střechou. Apaticky zíral do stropu. Nebyl ve stolypinském vagonu poprvé. Už několikrát ho převáželi k soudu. Teď však věděl, že je ve vlaku na dlouhou dobu naposledy.

„Jménem Ruské federace odsuzuje se k pětiletému pobytu v nápravné kolonii s ostrahou za pokus o vraždu,“ pronesl suše soudce a podíval se na Sašu přes mříže, které vězně oddělovaly od nevelkého sálu okresního soudu. Peťka jako zázrakem přežil. Saša si tehdy sice oddechl, ale od trestu ho to nezachránilo.

Rozsudek mu ještě stále zněl v uších. Netušil, co ho čeká. Podle přídělů jídla, který mu vydali na přesun — *etap*, měl

před sebou zřejmě jen jeden den cesty. Balíček čínské nudlové polévky, instantní bramborová kaše, plastová lžička a vidlička. Trestanecká kolonie, do které směřuje, tedy nebude daleko. Ze svého místa ven neviděl. Cítil, jak vlak brzdí před návěstím, jak se zase pomalu rozjíždí. V noci dlouho stáli na odstavné koleji. Ve voze bylo skoro tma. Jen tlumené světlo v chodbičce. Strážní občas prošli kolem a zase se usadili ve svém kupé.

Saša slyšel neklidné oddechování spícího souseda a tichý rozhovor spoluvězňů z nižšího lůžka. Bylo příliš horko, než aby mohl spát. V myšlenkách se znovu vracel k soudu. Měl vlastně štěstí, že Peťka nezemřel. Alespoň trocha štěstí v té nekonečné smůle. Proto dostal tak nízký trest.

„Cos to vyváděl, Sašo?“ řekl mu Peťka, když se znovu uviděli. Slova pronesl sice s výčitkou, ale takřka přátelsky. Po několika týdnech samoty bloudění po lesích a bažinách už to Saša nevydržel. Vydal se do Petrovy osady Ultenpaulu. Ležela asi dvě hodiny plavby po proudu Pelymu. A tam, na mýtině se dvěma mansijskými sruby a zásobárnou na kůlech, uviděl Peťku.

Byl rád, že se od něho alespoň dozvěděl, co se tehdy večer vlastně stalo. „Pamatuješ si vůbec, žes mě nejdřív trefil sekerou?“ Vyhrnul si košili a ukázal mu dlouhou jizvu na boku.

„Já si nepamatuju skoro nic,“ zadržávajícím hlasem pronesl Saša.

„To se ani nedivím. Určitě to byla bílá horečka!“ ušklíbl se Peťka. „Když jsi mě vzal tou sekerou, vyběhls ven. Šel jsem za tebou a ty tam sedíš za tím keříkem vedle chaty.“

Hned jsem si říkal, že jsi mimo. Za tím malým keříkem, chápeš? Určitě sis myslel, že tě nevidím," zasmál se. Ale znělo to trochu přiškrceně. Asi proto, že vzpomínka na večer, který ho málem stál život, byla stále ještě čerstvá.

„Říkal jsem ti, abys mě aspoň obvázal. Ale ty nic. Tak jsem šel dovnitř. Když jsem zaslechl, že jdeš taky, myslel jsem, že ses trochu vzpamatoval. Ale tys mi vrazil nůž do zad. Až se střenka zlomila," posmutněl Peťka.

Sašu zalil pocit studu. V opilosti se pral už víckrát, ale nikdy přitom nevzal do ruky zbraň. Ráno se většinou všichni probudili s hlavou bolavou od nedobrého pití a podlitinou pod okem. Ale byli zase kamarádi. Teď mu bylo nejen nepříjemné, že si skoro nic nepamatoval, ale zároveň se děsil toho, že je schopen takových věcí.

„Jo, a potom jsi zmizel.“ Výčitka už byla v této větě patrná.

„Měl jsem toho celkem dost. Dlouho jsem ležel na podlaže. Ale potom jsem se nějak probral a dolezl k posteli. Válel jsem se tam asi tři dny, než přišel otec. Vyndal mi ze zad ten nůž. Prej se to ale nemá dělat. Trefils mě skoro do plic. Však mi taky jedna splaskla. Táta šel pro pomoc, ale trvalo to ještě další tři dny, než někdo dorazil. Dokonce jsem si musel sám uvařit. A když mě potom chtěli nést na nosítkách, moc to nešlo. Bylo to hrozný. Pořád tam se mnou házeli, mlátili o každý strom, že jsem šel radši po svých. Ale museli mě podpírat.“

Saša už jen zaraženě mlčel. To všechno mu Peťka vyprávěl nedlouho předtím, než ho zatkli. Saša se nějakou dobu potloukal po svých loveckých chatách. Jaro už se blížilo k létu, když se odvážil do tábora, kde žil Peťka a Vova, Peťkův otec. Byli to vlastně jeho nejbližší a také jediní sousedé. Jejich osada od něho ležela asi patnáct kilometrů lesem a třicet kilometrů po řece.

Nečekal srdečné přijetí, ale touha zase promluvit s člověkem byla silnější. Nemohl uvěřit svým očím, když tam uviděl Peťku živého. V první chvíli si dokonce pomyslel, jestli to není duch, který ho bude pronásledovat. Duch to ale nebyl. Naštěstí.

Už to vypadalo, že všechno bude dobré. Peťka byl živý, přestože si dlouho poležel v nemocnici. Dokonce s ním znovu vyrazil na lov. Sice jen v okolí osady, ale přece. Věci se vracely do starých kolejí. Ani Vovka se na něho nevydržel dlouho zlobit. Všichni chápali, že viníkem je v celé záležitosti především chlast. Ale jednoho horkého podvečera uslyšeli zvuk lodního motoru. Saša se vydal vesele po stezce vedoucí k řece.

„Někdo jede!“ A určitě něco veze, chtělo se mu ještě vykřiknout. K nim nikdo nejezdil s prázdnou. Když přijížděli lovci z dolního toku Pelymu, vždy s sebou měli dost pití. A Saša nepil už hodně dlouho. Vesele zamával blížící se lodi. Obličej muže na zádi mu byl povědomý. Než si stačil lépe prohlédnout celou posádku, muži svižně vyskákali z lodice na břeh a Sašu obklopili. Až příliš rychle. Kormidelník jim zřejmě už stihl prozradit, kdo je netrpělivě vyhlíží na břehu. Že to je právě ten, po kom už nějakou dobu pátrají.

„Alexandr Nikolajevič?“ zazněl úsečně hlas jednoho z nich. Až teď si Saša všiml, že pod košilí s maskovacím vzorem má rozložitý muž uniformu.

„Ano, to jsem já,“ odvětil Saša smutně.

„Zatýkáme vás pro podezření z pokusu o vraždu.“

Zóna působila depresivně už na první pohled. Mohutná ohrada s vlnami ostnatého drátu, v rozích vysoké strážní věže, za branou šest dlouhých tmavých baráků. Snad jen nevelká kaple, která stála hned vedle centrálního prostranství, odlišovala současné vězeňské zařízení od sovětského koncentračního tábora.

Vrata se se zavržením zavřela. Stráž Sašu dovedla několika dveřmi do přijímací části. Ještě se nevěřicně rozhlížel po další nevládné místnosti, když vtom dostal silnou ránu do krku. Ztratil vědomí a poroučel se k zemi. Jen matně si vybavil obrovského chlapa před sebou. Tetování mu zpod límce vystupovalo až na krk. Jen co se Saša probral a ztěžka postavil na nohy, dopadl na něho další drtící úder. Znovu se obličejem zaryl do studené podlahy a propadl se do království tmy. Když se konečně dokázal zvednout, zůstalo na dlažbě několik kapek krve. Později se dozvěděl, že hora sva-lů, která ho přivítala, pracuje ve vedení věznice. Zřejmě má nově příchozí přesvědčit, že je nesmyslné přičít se vůli náčelnictva. Tento poznatek se mu vštípil ještě hlouběji, když

musel několik dní strávit vestoje, s pohledem upřeným do špatně nabílené zdi.

„Stůj rovně! Válet se mi tady nebudeš, hovado!“ zařval bachař, když se Sašovi začala podlamovat kolena. Saša měl dostatek času studovat každou nerovnost a prasklinu v křivé omítce. Připomínala mu mapu nějakého území. Snažil se ho poznat. Každá klikatící se prasklina byla náhle říčkou. Každá nerovnost návrším nebo bažinou.

Vzpomněl si na vyprávění strýce Petra. Sašovi a jeho mladšímu bratru Gavrilovi vysvětloval, jak vznikla tato země — kraj lesů a bažin. Mansové si předávali tento příběh po generace. Považovali ho za posvátný. Když strýc s vážným výrazem upozorňoval jejich matku, že podle tradice by ho ženy rozhodně neměly slyšet, vždycky se tomu směli. Palina se jen plaše usmála, ale nikam odejít se nechystala. Strýc přesto začal. Vyprávěl totiž tuze rád. Dovedl vykreslit svět dávných příběhů tak, že Saša přímo před sebou viděl ostrov v nekonečných vodách a na něm dva ztracené staré lidi, kterým se narodí syn. V podobě kachny se potápí do nekonečné hloubky a přináší v zobáku trochu hlíny. Hlíny, ze které vznikne země.

Nevelká země. Jen dům tam stojí. Dlouho nebo krátce žili. Měli bílého havrana. Dlouho nebo krátce žil, stal se úplně černým. To proto, že někde našel mrtvého člověka a jedl jeho maso. Dlouze nebo krátce žili, byli staří. Doma děd spí a za dveřmi Ekva topka, jeho žena. Dlouho spal, krátce spal. Jeho žena porodila syna. Když se děd probudil a vyšel ven, syn proměnil se v kachnu, které se říká Luli.

„Proč jsi vyšel?“ ptá se ho žena. „Já jsem porodila syna, ty jsi vyhlédl a on proměnil se v Luliho.“

Co dělat. Luli u nich doma nějaký čas pobyl.

Jednou jim povídá: „Nu což, otče, matko. My na takové zemi nemůžeme žít. Pokusím se zem získat.“

„Jak ji získáš?“

„Potřebujeme velkou zemi. Zemi takovou, aby se na ní různá zvířata objevila. Proč bych měl já, Luli, sám na ní žít?“

Vydal se na cestu. Šel. Dlouho nebo krátce šel. Oni vyhlížejí ho, až jim oči slzí. Luliho však nevidí. Najednou Luli seskočil na zem.

„Tady je naše země,“ postavil se vedle domu. Jednou plivl, podruhé, potřetí plivl. Povídá: „Otče, matko, zavřete oči. Přikryjte se a spěte. Nedívejte se.“

Dlouho nebo krátce spali, probudili se. Dívají se kolem. Okraj země v nedohlednu. Radují se, smějí. „Kdepak je Luli?“

„Pročpak se tak rozhlížíte, koho hledáte? Na zemi žijeme!“

Ohlédli se, tam stojí chlapec, jejich syn. Zaradovali se. Líbali ho. Objevil se opět jako člověk. Byl Luli, ale stal se člověkem. Líbali ho a žili společně.

„Stůj rovně, kurva!“ přerušil jeho vzpomínky strážný. Aby svým slovům dodal patřičný důraz, doprovodil je ranou obuškem Sašovi do zad.

Když však Saša prošel těmito přijímacími procedurami, situace se trochu zlepšila. Ještě než byl přidělen na jeden z dřevěných baráků, pokynul mu na chodbě jakýsi hubený muž, aby zašel k němu do místnosti. Saša se ke dveřím blížil pomalu a ostražitě. Události posledních dní ho rychle naučily nikomu nedůvěřovat.

„Neboj se, chlape!“ pronesl s lehce pohrdavým úsměškem na rtech neznámý.

Uvnitř místnosti sedělo několik starších mužů ve vězeňských stejnokrojích. Bez valného zájmu ho sledovaly sotva dva páry očí.

„Posaď se!“ pokynul mu jeden z nich.

Následovala dlouhá pauza. Asi měla podtrhnout důležitost účastníků tohoto shromáždění.

„Kdo budeme? Odkud jsme? Po jakém paragrafu jsme se sem dostali?“ zabručel další. Saša se přitom dál díval na zaplivanou podlahu. Ale když mu ten muž s posledním slovem pohlédl přímo do očí, Saša se mimoděk zachvěl. Chladné, ocelově šedivé oči Sašu provrtávaly naskrz.

Saša usedl na rozvrзанou židli. Nebylo mu do smíchu. Pochopil, že před ním nesedí obyčejní vězni, ale ti, kteří požívají mezi ostatními zvláštní autoritu. Říká se jim *blatnyje*. Žijí podle vlastních zákonů. To oni jsou vládci věznic. A vedení zóny s tím tiše souhlasí. Alespoň nemusí řešit spory mezi vězni.

Přestože byl Saša v nápravném zařízení poprvé, tohle dobře věděl. Řada jeho známých už zkušenost s „ne až tak vzdáleným místem“, jak se někdy v Rusku poeticky říká vězení, měla. Bylo mu jasné, že by nebylo moudré si s těmito lidmi zahrávat. Poslušně tedy začal odpovídat na otázky. A jeho odpovědi je zřejmě uspokojily. Alespoň tak chápal jejich těžko proniknutelné výrazy. Když došel k popisu svého lesního domova, objevil se jim v očích dokonce zájem, snad až pobavení.

„Takže ty žiješ v lese? Aha, tak Mansové říkáš? Ten vymírající národ tady na severu, co? Přijedeme si k tobě někdy zalovit!“ ukončil výslech zřejmě hlavní z nich.

„A tady ti budeme říkat Tajga!“ To už se ostatní zasmáli.

„Tak ty seš Tajga, co?“ Mladík stál u vchodu do baráku, kam byl Saša přidělen. Strážný Sašu provedl několika oddělenými úseky zvanými lokálky. A teď se ocitl před vchodem do domu, který se měl po řadu dalších let stát jeho domovem. Uplynulo jen pár hodin od chvíle, kdy tuto přezdívkou dostal. Informace se zde očividně šířily rychle.

„Jo, to budu já,“ odpověděl Saša bez zvláštního překvapení.

„Pojď dál. Říkali, že jsi tu poprvé. Proto ti to tady mám ukázat,“ pokračoval mládenec s úsměvem. „Ale nejdřív si dáme trochu čaje!“

To už Sašu udivilo. Připravoval se na leccaké uvítání, ale pozvání na čaj nečekal. On to tedy nebyl tak úplně čaj. Černý nápoj v hrnku, který už stál připravený na stole, byl *čifir* — čajový koncentrát, který ve věznicích nahrazuje nedostatečný alkohol a drogy. Má totiž slabé, ale přece jen patrné účinky na psychiku. Vedle nápoje byla miska se sladkostmi. Saša si plaše přisedl a po dalším pobízení se dal do jídla. Cítil, že s čajem není něco v pořádku, ale nechtěl hostitele urazit. Jenže už po několika doušcích se Sašovi zvedl

žaludek. S omluvným zamumláním vyběhl na dvůr a začal zvracet.

„Z toho si nic nedělej, to se nováčkům stává!“ křičel za ním se smíchem mladík. A sladkosti jsou pryč, pomyslel si smutně Saša, když se vracel ke stolu.

„Jdeme, ukážu ti to tady,“ máchl jeho hostitel rukou směrem do útrob nevlídné stavby. Ohromnou hlavní místnost dělily řady kovových paland, které vytvářely několik paralelních uliček.

„Tady budeš spát ty,“ ukázal muž na horní lůžko. „Asi už jsi slyšel, jak to tu chodí. Ale pro jistotu ti to připomenu.“

Saša napjatě poslouchal.

„Tady ty uličky mají *mužici*. Chlapi jako ty a já. Tamhle v rohu je náš *blatnej*. Ten šéfuje našemu baráku. Moc ho nesar. Ale jinak je celkem v pohodě.“ Vězeň se odmlčel a pokračoval: „A teď dávej pozor! Tamhle v tý části jsou *piděry*, *pětuchy*, jasný? S těma se nepaktuj, nebo tam skončíš taky. Mají svoje nádobí a tak. Našich věcí se nesměj ani dotknout. Víš, vo co jde, že jo?“ naznačil rukou jasně, k čemu tito vězni slouží ostatním. Kasta nedotknutelných vyvrhelů vězeňské společnosti. Lidé, kteří si z různých důvodů neuhájili svou čest.

„Když se ti říká Tajga, tak to se ti tady bude líbit. Budeš tu jako doma. Tamhletomu říkáme Los a tamhleto je Zajíc,“ ukazoval na dalšího obyvatele baráku, kterého zdobil výrazný předkus. „Jo, a tamten, to je Lebka. Ten už k vám do lesa nepatří.“

Když se Sašův spoluvězeň přestal smát, poněkud zvažněl: „Jo, a ještě něco. Můžeš tady nadávat, jak chceš. Mě to tady taky sere, ale pozor, nikdy tu na nikoho nezkoušej něco jako *chujšos*, *piděr*.“ Saša tušil, že se tím myslí hulibrk a buzna, určitě něco takového. „Za to tě tady můžou klidně oddělat.“

Nebo skončíš mezi nimi!“ Významně pokynul hlavou ke vzdálenému koutu.

Saša to chápal velice dobře. Mezi vystrašenými nedobrovolnými poskytovateli sexuálních služeb se ocitnout skutečně nechtěl.

V noci se Saša na novém místě, horním lůžku kovové palandy, převaloval. Nemohl spát. Byla to první z mnoha nocí, které bude muset strávit v této místnosti. V přítomnosti spousty oddechujících mužů. Rozhovor o sexuálních nebezpečích i možnostech, která vězeňský život skýtá, ho přivedl k myšlence, že v nejbližších letech se vytoužené nevěsty určitě nedočká. Z toho by rodiče radost jistě neměli. A on také ne.

V tomhle měl skoro celý život smůlu. V lese bylo málo příležitostí pro plnohodnotný manželský život. Nedařilo se mu najít nevěstu. V Burmantovu a Chorpije už žádná vhodná mansijská dívka nežila. V okolních lesních osadách tím spíše ne. Kdysi pokukoval po sestře Kolji-Koblížka z Ungjapaulu, sousední osady. Ta ale z lesa zmizela někam do Chanty-Mansijsku. Prý žije s Vítkou Dunajevem na Tapsuji. Na Leplje také nikdo vhodný nebyl.

Trochu se začervenel při vzpomínce na výpravu za nevěstou, kterou absolvoval před několika lety. Vydal se tehdy do mansijské vesnice Kereskoljapaul, která ležela až v podhůří uralských hor. Vlastně se mu vůbec nechtělo. Byl plachý

a mlčenlivý. Dny trávil sám v tajze a nebyl zvyklý bavit se s někým cizím. Tím spíše se ženou. Při pomýšlení na to, že tam někde má hledat nevěstu, mu bylo úzko. Ale otec byl nesmlouvavý.

„Jednou tu zůstaneš sám! Musíš si někoho najít. Jinak náš rod z Pelymu zmizí nadobro!“

To si dobře uvědomoval i bez otcova lamentování. Nebyl by proti, kdyby se objevila nějaká hezká dívka, která by byla ochotná žít v jejich vzdálené osadě. Jenže kde ji má hledat? Slyšel, že jeden jeho vrstevník, který také žil v lesním táboře na řece Tapsuj, si našel nevěstu v Njaksimvolu, větší, ale špatně dostupné osadě ležící na Severní Sosvě. Když však dívka zjistila, že jí stačí zastavit nějaký dřevařský nákladák a může se z Tapsuje dostat celkem snadno do větších ruských vesnic a městeček, brzy dala lesu i jeho obyvatelům sbohem. A v tom je právě ten problém. Když už by nějakou pěknou Mansijku našel, nebude s ním pravděpodobně chtít sdílet těžký život v tajze. Dnešní děvčata už směřovala jako tažní ptáci k jihu. Výběr lokality, kde snad ještě má smysl po vhodné nevěstě pátrat, tedy nebyl velký. Kereskoljapaul býval největší mansijskou osadou na horním toku Lozvy. Na vyvýšené mýtině, s výhledem k uralskému hřebenu, stál shluk několika srubů. Někdy v šedesátých letech minulého století se do těchto míst přistěhovalo pár mansijských rodů z východu. Jejich předkové žili v Sujovatpaulu, někteří kdysi přišli snad až z Tapsuje, z osady Chulympaul. Žili zde Anjamovi, Pelikovovi a Bachtijárovi. S příchodem léta vyháněli početná stáda sobů na blízké horské pastviny. Lovili v okolních lesích až k hřebenům hor. Rybařili v Lozvě,